
Til: Officiel post til IIAN (INIIAN5.sal@nanoq.gl)
Cc: Himaginiy Nadarajah (hina@nanoq.gl), Kirsten Olesen-Nzulumike (KIOL@nanoq.gl), Jens Møller (jensmoeller68@gmail.com)
Fra: Ando Møller (angaju68@gmail.com)
Titel: Høringssvar
Sendt: 21-05-2024 21:47

Til rette vedkommende

Vedr. besøgsrejser til handicappede:

Vi vil på vegne af vores søn og ikke mindst på vegne af alle handicappede der ikke har noget sprog på grund af deres handicap, har et minimalt sprog eller hvor deres handicap betyder, at de aldrig bliver voksne uanset deres alder vil vi på det kraftigste bede Jer om, at tænke på dem under denne høring.

Fordi efter Inatsisartutlov nr. 13 af 12. juni 2019 om støtte til personer med handicap § 54, stk. 4 trådte i kraft kan vores søn kun besøge os forældre, bror, sin familie og sin hjemby kun hvert andet år, da han er over 18 år og har boet i en døgninstitution i over 10 år.

Sidste gang var det i 2021 den årlige besøgsrejse blev bevilget til ham og derfor kom han ikke hjem i 2022. Og han kom først på besøg i 2023.

Dette har haft store konsekvenser for ham psykisk og mentalt. Han har ventet i 2 år på at komme på besøg igen og dette har tæret meget på ham følelsesmæssigt. Og vi kan meget mærke på ham, at han oftere er blevet ked af det. Vi ringer til ham 2 gange om ugen og prøver altid at have god og stabil kontakt til ham hele året rundt og vi snakker altid med hans personale om hans sindstilstand og vedr. alt.

I bedes tænke på, at der er handicappede som altid vil være som små børn følelsesmæssigt og mentalt. De har brug for at have tæt kontakt til deres nærmeste/forældre/familie ligesom normale børn har behov for. Handicappede har rettigheder og skal ikke bringes i situationer hvor de savner meget deres nærmeste i meget længere tid, for de tænker som små børn og har brug for deres tætte bånd til deres nærmeste. Som et land er I nødt til at tænke på de bestemte handicappedes værdighed og respektere deres specielle behov og situation, at de aldrig bliver voksne uanset deres alder.

I mange år boede vores søn i døgntilbud i andre byer ude i kysten, hvor den årlige besøg har betydet alt for ham. Han har glædet sig meget til hver sommer hvor han skal rejse hjem og være hos sin familie, hvor han skal samle kræfter hos sin familie og hjemby til et helt år, fordi han er nødt til at bo i en døgninstitution helt alene på grund af sit handicap.

Vi håber inderligt, at I vil tænke på handicappede der i hele deres liv vil tænke og have følelser som små børn, der betyder, at de har særlige behov som de har ret til at få støtte til, i dette tilfælde besøgsrejser hvert år til deres familie og hjemby, da deres handicap betyder, at de aldrig vil komme til at tænke som et voksen eller forstå som et voksen.

Med venlig hilsen

Ando & Jens Møller
Inissianut B 836
3953 Qeqertarsuaq